

Možná že se pletu, ale určitě jsem jednou, někdy v zimě vylezla s Annou na nějakou horu. To už muselo být ale dávno, určitě déle než jednu noc a jedno odpoledne. To odpovídá ostatním nesmyslným představám. Co si mám ve své situaci počít s průčelím jedné bavorské lékárny, ve které jsem před patnácti lety dostala zubní kartáček? Co chce ta mladá černobílá kočka, které můj učitel ze základky uštědřil kopanec před zraky celé třídy (fsp)? Skrývá snad vzpomínka na špatně označený kus dálnice nějaký latentní význam, který jen nejsem schopná rozluštit? Možná mě můj život už delší dobu mívá jako uspořádané kinematicky cenné představní, mé intelektové schopnosti mi už ale nedovolují tento film sledovat.

Mohlo to dopadnout i hůř. Koneckonců jsem se nepokusila rozdělít se o svůj proviant s Annou, která tu nebyla. To by bylo horší strčit ty čtyři české čokoládové tyčinky do její kapsy od bundy a ne do mé. Ne, tady se mi spletly dvě myšlenky dohromady. To je ale za těchto okolností asi normální a nikoho to nemusí zbytečně znepokojovat. Jenom musím oddělit ty správné myšlenky od těch špatných jako sněhové vločky od peříček. Anniny kapsy u bund jsou teď moje. Mohou být nedostupné – později budu muset říct výrobci svůj nápad se zipy – ale jsou to moje kapsy a moje čokoládové tyčinky. Nemusím se o ně s nikým dělit.